

LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXV - Batallada 3396

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 24 d'agost del 1934

—Vina, vina, als meus braços paternals!

Technical drawing or printer's mark at the bottom of the page.

CORRESPONDENCIA

Nanot. — Anirà, amb un bon «remendat».

Ismael. — Ho tindrem present. Aneu fent i no us en descuideu.

Audalet. — No, home, no. Això són comparses i comares. No podem parlar-ne.

R. S. T. — Al cove, per indocumentat.

Samsó. — Home, veureu: si no fos pel que és, ho publicariem. Però, sabeu? Ja ens podeu entendre.

Boris II. — Ens sembla que toca el dogma. I això, en un règim laic, és perillós.

Ernest P. — Us enviarem el que demaneu. Havem fet les inscripcions per a l'excursió. I us publiquem la xafarderia. Què voleu més?

Lola. — Psh! No mata. Veurem, veurem...

Gat vell. — Vós sereu gat vell, però el conte que ens envieu té més anys que vós. No hi ha res a fer.

Liana. — Home! Això, no! Toqueu un altra tema.

Vidal. — S'aprofitarà. Però cal que tingueu un xic més de cura amb l'ortografia.

J. L. R. — No sabem a què podeu referir-vos. Caldrà que ens doneu referències més completes.

Dos de Reus. — Entra en torn. Però canviant-hi algun nom.

Aracell. — No «prenda», no. No aneu per bon camí. Prendrieu mal.

Jordi B. — Cà, barret! Primer gitanos. No ens convencereu pas!

F. G. — Fa va anar al cove la setmana passada. Qualsevol l'arreplega!

Lleidatana. — Mireu: no ens atabaleu amb geroglífics. Les coses, clares. Perquè fins ara no hi hem entès res.

Odon de Mal. — Poseu-vos tranquil i feu-vos retratar. Ah! I llegiu «El Brus» si us fa peça.

Ramon Het. — Anirà, amb aquella alegria.

Agustí R. — Veieu? Això ja està millor. Per aquest camí ens entendrem.

M. R. P. — Rebut el que ens envieu. Ja us contestarem.

Soka. — Al cove, de pet.

Pau Soler. — Acceptat. Podeu anar fent, que ho xafeu bé.

A. R. S. — No, no i no.

Un de Lloret. — És massa llarg. Es veu que vós teniu poca feina.

Tanp. — Acceptat.

— L'honor de la patria està en perill. Cal posar-nos tots en peu de guerra!

ERA D'ESPERAR

Merry del Val, absolt

Era d'esperar. El poble espanyol, el bon poble que va portar la República, ha estat injuriat una vegada més. Aquell aristòcrata monàrquic, pistoler distingit, feixista amb diner, el senyor Merry del Val, ha estat alliberat en la causa que se li seguia pels fets que tots recordem, dels quals resultà morta una pobra noia socialista. Malgrat totes les evidències, el noble senyor ha anat al carrer. No se li ha apreciat ni tan sols el delictes, ben provat, de tinença d'armes sense permís...

El senyor Merry del Val va al carrer i és victorejat per la colla de degenerats feixistes que ara gaudeixen de la més absoluta impunitat. Mentrestant, els pares de la pobra noia ploren la pèrdua de l'ésser estimat, sacrificat al poder del *señorito*. I fa més dolorós el plor dels dissortats pares saber que aquell assassinat restarà sense càstig...

Quina feina caldrà fer el dia que el poble es decideixi...

L'actitud repugnant dels terratinents catalans, traïdors a Catalunya, restarà per sempre més en la memòria del poble. Els Judas també tenen el seu paper —un trist paper— en la història.

LES ANGUNIES D'UN PROHOM

Es que no queden radicals a Catalunya?

El senyor Pich i Pon està que es dona als dimonis. Els seus cortisans bé prou procuren distreure'l fent-li organitzar excursions marítimes. Però ell no surt de la seva dèria...

—On són els radicals de Catalunya? —es pregunta l'home d'una manera obsessiónant—. On són aquella colla de vells radicals que semblava que havien de posar «don Lacandru» en un altar? Si només responen els que tenen un «empleu» i els que n'esperen...

—Veurà... —diu Pérez de Rozas—. Es que esperen a darrera hora per a inscriure's. Després no sabem què fer-ne de tantes inscripcions.

Però «don Juan», que ja sap l'abast que tenen les profecies de Pérez de Rozas, i que només creu les que li fa el seu nebot, no les té totes.

Perquè l'home troba que oferir al «caudillo» trenta i tantes adhesions no fa patxoca.

I pensa oferir a tots els que s'hi adheriran una excursió a Mallorca.

CONTE

El ciutadà que no pot entrar a casa seva

L'escena en un carrer de Londres. Un senyor prova d'entrar a casa seva, però està tan begut que no pot arribar a encertar el forat del pany.

Se li acosta un policia:

—Què feu?

—Vull entrar a casa.

Esteu segur que aquí és casa vostra?

—Sí sí; n'estic segur.

—Bé, bé; ja us acompanyaré, i així n'estaré segur.

I, en efecte, entren tots dos.

—La prova que sóc a casa meua és que a la dreta hi ha el saló, a l'altra banda el menjador...

—I la vostra habitació?

—Es a dalt. Ara hi pujarem.

Amb penes i treballs, el borbato, ajudat pel policia, arriba a pujar l'escala, obre una porta i entra.

—Veieu, és aquesta. Això és el meu llit, la dona que hi dorm és la meua, i l'home que està amb ella... sóc jo.

Les dretes volen el poder. El volen per a impedir la reforma agrària i combatre millor Catalunya. Però Catalunya sabrà palesar que no tem les dretes. I seguirà fent la seva via.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

Llegiu

LA HUMANITAT

Hotel Meublé

«La Casita de las Flores»

Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. El més ideal de Barcelona.

Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.

C. de la França, 20

Travessia del carrer de Lleida :: Telèfon 34085

Hotel Meublé Verdura

BARBARA, 27 TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE

Porta Santa Madrona, 3

(Davant Rambles) Tel. 13603

Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, banys, habitacions a 5 ptes. Servet permanent

Formidable instal·lació musical a totes les cambres

Bartoli

—Apa, tornem-hi, hois; que s'apropa l'octubre!

DADES ELOQUENTS

Una consideració sobre el dèficit del Clínic

Havem rebut la Memòria de l'Hospital Clínic de la Facultat de Medicina, corresponent a l'any 1933. Conté nombroses i interessants dades referents al servei que presta el benemèrit establiment, i hom palesa, a través de les esmentades dades les angúnies que passen els seus administradors en llur lliuta amb el dèficit.

Copiem del preàmbul de dita Memòria:

«L'augment del dèficit té una explicació molt clara i molt senzilla. Al Clínic hi ha constantment hospitalitzats uns 350 malalts. Conegut el cost de l'estada resulta que la despesa diària suma unes 6.000 pessetes, que multiplicades per 365 dies fan un total de 2.190.000 pessetes. Ara bé, com que l'Hospital es sosté amb les subvencions que li assignen l'Estat, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, que reunides sumen 700.000 pessetes, queda plenament demostrat que el dèficit anual no pot ésser menor d'1.490.000 pessetes.»

El dèficit és, segons aquestes xifres, el doble que els ingressos normals.

Una de les primeres estadístiques —i una de les més eloqüents— que conté la Memòria, és la dels malalts ingressats, segons els seus llocs d'origen. Hi veiem que l'any 1933 ingressaren a l'Hospital Clínic 3.534 malalts procedents de Catalunya, subdividits així: Barcelona capital, 1.344; Barcelona província, 857; Girona, 279; Lleida, 431; i Tarragona, 623.

D'altres terres ibèriques han ingressat, l'any passat, 3.565, o sia 29 més que de Catalunya.

Conseqüència que, sense voler, hom treu d'aquestes dades: que si l'Hospital Clínic fos únicament per al servei dels catalans, no hi hauria dèficit. I, en dir això, lluny de nosaltres voler caure en l'innumerable exclusivisme de tancar l'Hospital als malalts d'altres terres —com d'Alacant d'altres terres—, mesura que ens repugnaria com a homes i com a catalans. Però no és de més esmentar aquesta circumstància per tal que se n'assabentin els que ens titllen d'egoistes i d'exclusivistes...

QUE HI FAREM!

Paraules grotesques

Els diaris monàrquics de Barcelona han publicat l'esquela dels funerals d'un pobre minyó mort de desgràcia emprant una sèrie de qualificatius que no s'haurien atrevit a emprar dos anys enrera.

«Egregio finado... Augusta família... ilustres desterrados...»

La ploma fecunda de «don Aurelio» es desborda en redactar el fúnebre document.

I «don Fernando Alvarez de la Campa» li deuria aprovar la redacció tot donant-li un copet a l'espatlla i dient-li:

—Así, así... Que se fastidien esos republicanotes...

UN ANIVERSARI

El Sr. Lerroux, calla

Amb motiu de l'aniversari del Pacte de San Sebastià, un diari de Madrid ha requerit l'opinió dels personatges polítics que el segellaren.

El senyor Lerroux no ha volgut dir res.

Es que sentirà remordiment, el senyor Lerroux?

O és que no ha trobat cap frase de les seves que anés bé a la diada?

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estrang.	3'75 » »

Els enemics de fora i els enemics de dintre tornen a intensificar l'ofensiva. Un període de relativa calma feia suposar que s'havien convençut que la voluntat de Catalunya és indomable. No ha estat així. Els eterns adversaris tornen a la lluita, proveïts de la missió mesquina de sempre, dels llocs comuns tan coneguts, d'aquells tòpics passats de moda que, per un moment, en advenir la República, creïrem innocentment que ja no veuríem emprar més. Tornen a la lluita carregats de mala fe, moguts per l'odi i el despit, esperançats de tornar al vell centralisme eixorc, la qual cosa significaria l'anul·lació de l'Estatut, la fi del règim autònom, el fracàs de les més cares il·lusions de Catalunya.

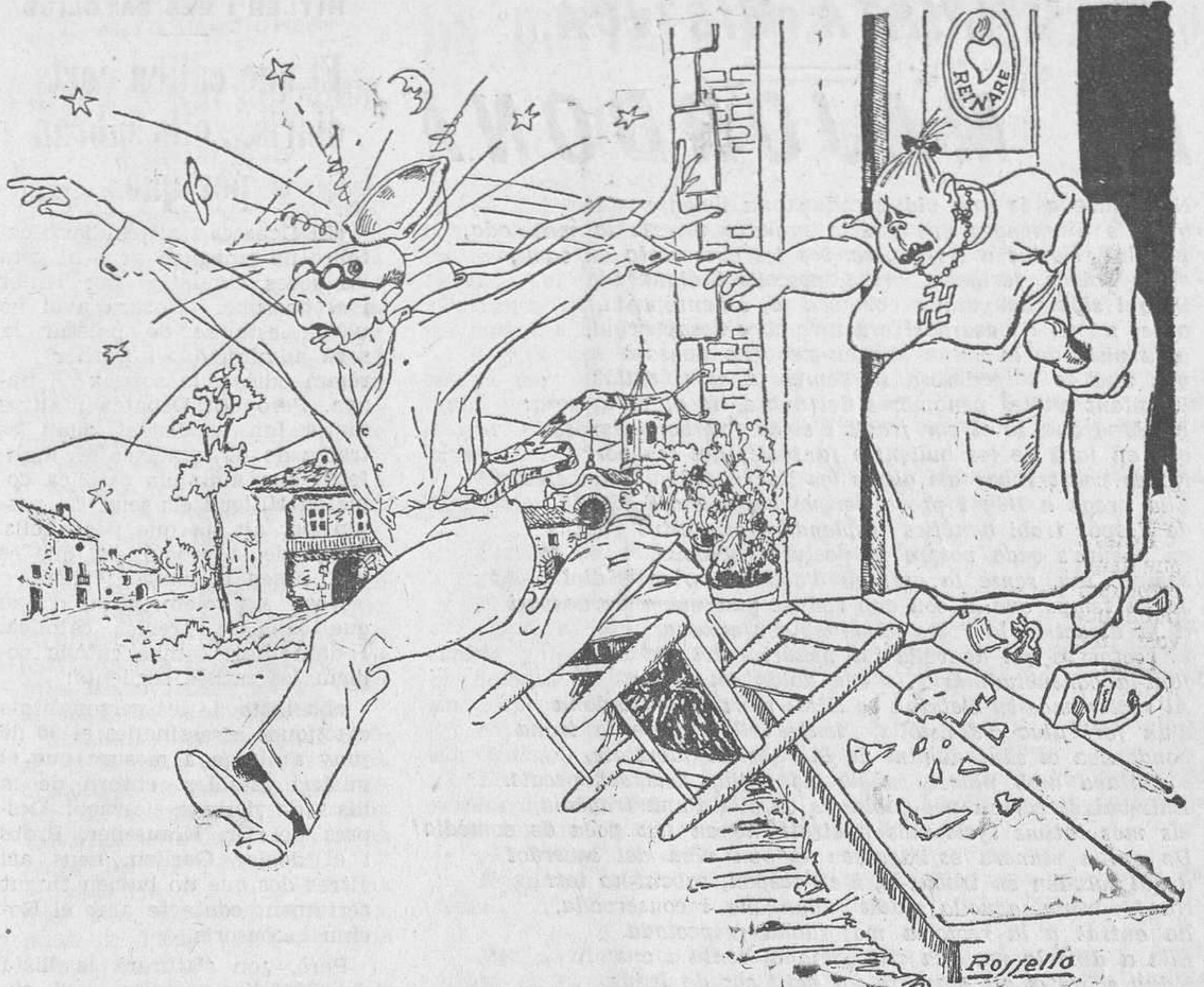
La Ceda, en tornar el seu cap del seu viatge de noces, arremet contra la nostra terra, tot fent-li cor, com és natural, la púrria monàrquica i l'escòria tradicionalista. Una ofensiva contra Catalunya ha estat ja iniciada, ofensiva que amaga el propòsit hipòcrita de fer trontollar el règim i facilitar la restauració borbònica. El lerrouxisme no li oposa resistència. I a Catalunya els traïdors aplanen el camí de la vergonya.

Però no en sortiran. Tot el nostre poble escopirà el rostre als reus de traïció a la Pàtria. Els ciutadans dignes, que no s'esveren davant les escames dels enemics d'allà dalt, fets com estan als atacs de l'imperialisme castellà, senten, davant la repugnant conducta dels prohoms de la Lliga i dels grans terratinents de l'Institut, un fàstic profund. Preparat per a la lluita, en veure esvaïdes les seves esperances de pau i comprensió, el poble de Catalunya sabrà fer honor a la seva història, i cal que els enemics de fora coneguin el seu tremp indomable per a la defensa de les seves llibertats, i que els enemics de dintre temin les iras d'un poble traït i befat precisament per aquells que s'han passat anys i anys parlant d'autonomisme.

Catalunya vol pau. Vol viure el seu règim autònom amb plena garantia. Vol ésser lliure de dirigir els seus destins. No vol autonomies fictícies. I lluitarà contra tots, els de dins i els de fora, per tal que la seva llibertat sigui un fet i no un postulat teòric.

Volent lluitar? Lluitarem. Que ho sàpiguen els Gil Robles, els Rojo, els Honorio, els Palau i els Cirera. Lluitar per la nostra llibertat si a lluitar ens obliguen. I cal que pensin els que acceptin la feixuga responsabilitat de provocar el que no volem pas que succeeixi, que Catalunya no serà vençuda. Es tot un poble que aixeca la seva veu. Es tot un poble sa i fort que, deixant de banda els traïdors, pobra gent mancada d'ideals i esclava de l'interès, palesa la seva voluntat, tan encertadament interpretada pel Govern de la Generalitat i pel seu President, l'honorable senyor Lluís Companys.

A Madrid es reprèn l'ofensiva i els botiflers de Sant Isidre corren a Madrid a engrossir les fileres del front anticatalà. Preparem-nos. La raó i la justícia estan al costat nostre i estem segurs del triomf. Esperem.

—L'idilli s'ha acabat. Sàpigues que ara aquí mano jo.

LES COSES QUE SABEM

Sabem...

Que El Correo Catalán ment en dir que Catalunya vol tancar el pas als blats aragonesos.

Que en dir això obeeix a instruccions concretes i definides.

Que no cal que s'escarrassi el senyor Comorera a aclarir l'objecte de les mesures preses.

Que el propi Correo té disgustats molts capellans per l'entusiasme palesat per les votacions obtingudes per Hitler.

Que aquests capellans no oblidin el tracte que Hitler dona als catòlics d'Alemanya.

Que les paraules del senyor Anguera de Sojo de «si ell hagués estat ara president de l'Audiència no haurien estat trets del Palau de Justícia els atributs religiosos», li valdran un homenatge.

Que aquestes paraules del senyor Arriera no han sorprès ningú.

Que tenir parentela santa obliga a moltes coses.

Que hom no troba res més divertit que els editorials de El Diluvio.

Que ja està ben fresc qui vulgui treure l'aigua clara de quines són les orientacions del diari si es basa en els dits articles.

Que el Brusí ha estat censurat per haver publicat a primera plana el retrat del Borbó.

Que tothom, en contemplar aquella pinta, ha convingut que no es podia cercar un exemplar més típic de degeneració...

Que el senyor Maspons i Anglèsell ha experimentat una viva contrarietat en veure que Royo Villanova, des de Informaciones, li fa un elogi xaradorós.

Que no sap com defugir les felicitacions que amb tal motiu rep...

Que allò que li diuen de la Universitat d'Oñate li ha acabat els «quartos».

Que certes personalitats de Barcelona han rebut instruccions de Roma.

Que l'encarregat de circular-les és un titol pontifici que exerci un càrrec públic durant la dictadura.

Que l'afirmació de El Correo que no es mala la riquesa

AQUEST MON DE MONES

La primera veritat

«Qui volta el món, no es troba al Born». I qui vulgui contradir-nos aquesta justa i inèdita sentència que passi pel nostre domicili desconegut qual-sevol dia que no sigui festiu ni hàbil i en hora intempestiva; serà la millor manera de no trobar-nos per enlloc...

Però anem al graner, que és on trobarem el gra que ací ens porta i que motiva aquestes ratlles, que no són quatre ni modestes.

«La Tierra» té un director; el director de «La Tierra» és el senyor Cánovas Cervantes. I el senyor Cánovas Cervantes, director de «La Tierra», ha vingut a Barcelona.

«La Tierra» és un periòdic madrileny que arreu de la península ibèrica es ven al qui en dona deu cèntims. Deu cèntims per un exemplar, entenem-nos! I ara, no repetim més aquest nóm tan... terrós.

El senyor Cánovas Cervantes, sense aquell «de» que els «dolents» republicans li afegien per a recordar-li tiempos que fueron, ha vingut a Barcelona, no per a visitar monuments, que això ja no s'estila amb el laïcisme, ni tampoc per a conèixer-nos, sinó per a fer-nos conèixer a «naltros» mateixos i els d'«enllà» de Catalunya. Que, per si no ho sabien, som i estem «inconeguts».

Cervantes (senyor Cánovas, sense «de») ha vingut al país de l'Internacionalment conegudíssim Born després de voltar d'ací d'allà com un esperitat. Ha vingut al país del Born, però no ha vingut al Born, sinó que, com hem sentenciat abans, a Barcelona ha ancorat com a «final d'etapa» de la «volta» al món que el «descobridor» d'«i-

za» ha valgut al senyor Solé Jané moltes felicitacions.

Que el senyor Cambó, requerit pels directius de la Lliga, ha emprès el seu viatge de retorn a Barcelona.

Que el senyor Polo ha rebut una missió molt delicada.

Que l'ha acceptada de mala gana.

I moltes coses més que deixem per a un altre dia.

na veritat, desconeguda fins ara, dona.

I és allò que diem; té un peu a Can Tunis i l'altre al Canyet, mentre vol fer servir el cap per a parlar de Xina i Africa septentrional. I, és clar, a despit de tenir dos peus, un hom no pot ocupar-se de tantes coses!

Es el que s'exclamava l'altre dia un home, que treballa per allò de «què ha de fer, l'obrer?»

El Sr. Cánovas (sense «de»), Cervantes descobreix un nou país amb habitants de noves característiques! És un nou món, això de La veritat sobre Catalunya!

I l'obrer deia la primera veritat dels reportatges del senyor Cervantes (Cánovas) de La veritat, etc...»

J. GRAU

CAL LLEGIR-HO...

Com «La Cruz», diari catòlic de Tarragona, insulta als rabassaires

El diari catòlic de Tarragona «La Cruz» publicà dies passats, tret de no sabem on, un article contra els rabassaires, impregnat de caritat cristiana.

Comença dient: «El mitger o el parcer són noms que indiquen els contractants honorats. El rabassaire indica, amb la fraseologia en boga, l'usurpador dels drets i béns legítims d'altri.

Algú que no sap de què va ha volgut fer creure que es tractava de reivindicacions dels humils treballadors contra mos usurers.»

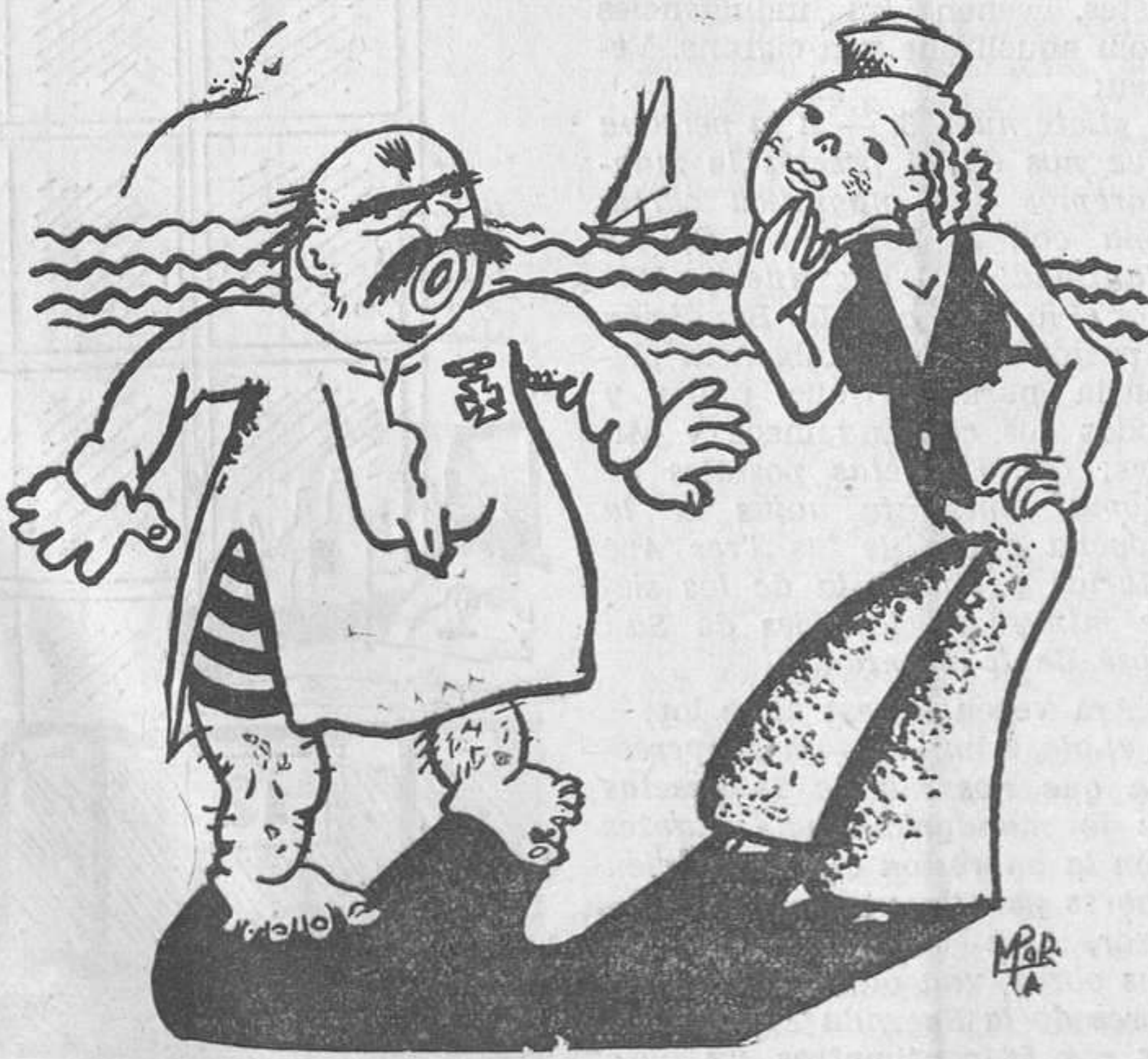
I després d'inventar un fet banal per a bescantar els rabassaires, afegeix:

«Aquest és el rabassaire al natural. Usurpador de tot, opressor del feble, escarnidor de la llei.

Abans un home així anava a la presó. Avui, l'Esquerra el farà capdancer, caporal del Sometent o regidor. El farà heroi.

Es tot un símbol. Aquesta és la mentalitat catòlica.

Sortosament, les persones dignes estan molt lluny de pensar així.

—Noia, aquesta camisa se m'esquinça.
—Doncs mira: és de seda.
—Que no ho saps que avui la Ceda tota s'esquinça?

SILUETA MISTICA

LA MAJORDONA

Na Madrona és una vídua rodanona i conservada que els diumenges que podria prendre un xic la matinada, posa el rellotge a les quatre, i a les cinc resta en camí, entre boixos, jarigoles, brucs, coscolls i algun pi. El qui sigui llenyataire com sóc jo, i l'ensopegui, o per no fer-li basardes rerà un'ombra desaparegut, a la vistó de la vídua, diguen-me: ¿no pensarà que una fe totpoderosa se l'emporta camí enllà? Foradant en les penombres del dubte, he entès la cosa: Na Madrona té el cor fràgil i si bé fou bona esposa, que en farà de les bullentes fantàsies del seu cor? No és pecat robar als altres les llurnes d'un gran tresor? Ella prega a Déu i prega perquè l'ànima afligida de l'espòs trobi benèfics resplendors en l'altra vida; en augeure's cada vespre ja postures al coitzi, sempre tou, sense la càrrega d'aquell cap savi, divi... Ja ja temps que el seu cap rodia i una mena de desvari li fa atractiva la veu xica del confessorari; el rector és qui agavella les penúries del seu cor, fent-la consuetudinària la veu dolça del rector. Al rector mossèn Petrina se li ha mort la majordona d'un fort atac d'assistòlia, mentre ell dalt de la trona ponderosa el sant domini de las nostres facultats, i pintava amb pinzell màgic els perills dels set pecats. Baix-baixet corren pel poble els detalls d'una tragèdia, els més íntims i els més neutrals, no en fan poca de comèdia! De quina manera esflagarsen el bon nom del sacerdot a qui saluden en trobar-lo, i ell respon, sabent-ho tot! Na Madrona, aquella vídua rodanona i conservada, ha entrat a la rectoria majordona respectada. Ella a dins la rectoria paga, mana, renta i cus, i duu sobre el pit esquerre un petit cor de Jesús.

A. C. S.

HITLER I ELS CATOLICS

El que callen certs diaris... ells sabran per què

«El Debate» i altres diaris catòlics no amaguen gens ni gota les seves simpaties per Hitler i el nazisme. Encara avui no poden estar-se de palesar la seva admiració pel Führer i el règim odiós que sofreix Catalunya. Però «El Debate» i altres diaris fan el distret quan es tracta de fer comèixer les malafetes que amb els catòlics cometen Hitler i els seus. Ho passen per alt, ja que per a ells, abans de la religió, pel que ven, posen la passió feixista.

Nose as volem parlar d'això que calla la premsa catòlica. I d'un diari també catòlic copiem les ratlles següents:

«La llista de les personalitats catòliques assassinades el 30 de juny s'allarga a mesura que el misteri establert entorn de la llista de víctimes s'esvaeix. Després del Dr. Klausener, Probs i el doctor Gerlich, heus ací altres dos que no havien tingut certament contacte amb el Rohm i consorts.

Però, ¿on s'aturarà la llista dels catòlics notoris, així suprimits i quan la coneixerà hom tota sencera?

El Dr. Heim. — L'oficina de premsa de les «tropes d'assalt» catòliques d'Àustria ha rebut una lletra de Baviera en la qual l'informen que, entre les víctimes dels esdeveniments del 30 de juny, es troba també una de les personalitats més conegudes de Baviera. Es tracta del doctor Heim, ex-diputat i ex-director de les Associacions camperoles bavareses. Hom l'anomenava correntment el doctor camperol.

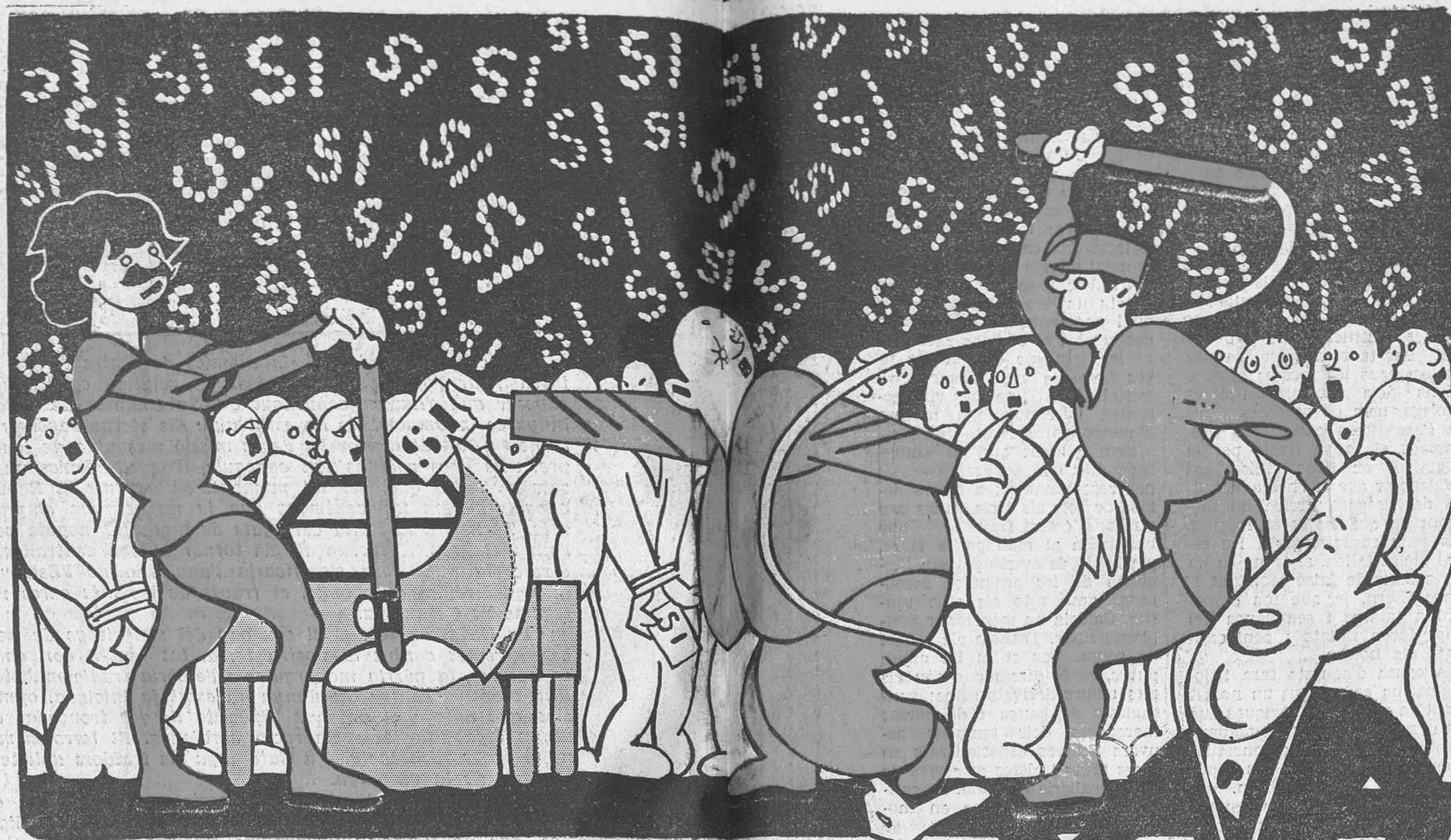
Patriota fervent i catòlic fidel, el doctor Heim havia fundat, l'endemà de la revolució de novembre del 1918, el partit populista bavarès. Fou molt de temps el polític més poderós del seu país. Però havia esdevingut gairebé orf i la malaltia l'havia obligat a abandonar la vida pública.

Octogenari, el doctor Heim no tenia gaires possibilitats de perjudicar el règim nacional-socialista. Hom no pot explicar el seu assassinat més que com un acte de pura venjança política.

El Dr. Fritz Beck. — El doctor Fritz Beck, de Múnic, era un campió de l'acció social entre els estudiants. Com a fundador de la Casa de l'estudiant i de l'intercanvi universitari alemany i com a un dels principals col·laboradors de la col·laboració universitària internacional, era conegut i estimat a tot el món. En efecte, ell fou un dels primers que s'esforçaren, l'endemà de la guerra mundial, per establir relacions intel·lectuals amb l'estranger. Per bé que la major part de les obres de què s'ocupava tinguessin un caràcter neutre o oficial, era profundament catòlic. «Pax Romana», el secretariat internacional de les associacions universitàries catòliques, nomenà Herr Beck membre d'honor. Ningú no sap per què l'assassinaren. Tres nazis anaren a detenir-lo a la seva oficina. Després trobaren el cadàver al bosc.

Seguiran dient els nostres diaris catòlics que Hitler és un gran governant?

Els enemics tornen a moure brega. Es veu que amb el paper ridícul fet fins ara no en tenen prou. Hi ha gent que mal no està contenta.

—Aquest Hitler no hi entén. Ha tingut més de quatre milions de vots adversos. Ves quan em passaria a mi això!

ELS NEGOCIS DE LA FE

Uns «hermanos» impressors, curanderos i pidolaires

A Múrcia hi ha un establiment religiós que causa gran dany al comerç local i que té dominada tota la província gràcies a la protecció que li dispensa el vell caciquisme. Quan va venir la República, els «hermanos» de Lourdes varen restar quietes, temerosos de la justa indignació popular, però en veure que el nou règim era de bona pasta i deixava fer, tornaren a fer de les seves i avui resulta vergonyós i ensens còmic veure com despleguen les seves activitats per tal de treure pesetes als catòlics.

Comencen per vendre uns lots en els quals, per unes pesetes, venen les indulgències com aquell que ven cigrons. Vegeu:

«Lote núm. 3. — A la persona que nos dé 25 pesetas le mandaremos una magnífica cartulina con la fotografía de Su Santidad el Papa Nuestro Señor Pio XI, con la Bendición Apostólica y la indulgencia plenaria para los que piden y todos sus consanguíneos y afines; doce tarjetas postales de Roma, cincuenta hojas de la novena eficaz de las Tres Ave Marias y cincuenta de los siete minutos a los pies de San José de la Montaña.»

Ara vegeu aquest altre lot: «Lote núm. 4. — A la persona que nos mande 15 pesetas se le mandarán cien volantes se le impresión que desee, cien sobres para los mismos sin timbrar, cien memorandums con sus obras, una oleografía en colores de la Sagrada Familia, de 76 por 56 centímetros, un libro de la Corte de la Sagrada Familia, 25 hojas del Ejercicio cotidiano a San José de la

Montaña, un triduo y una novena del Santo.» Aclí ja fan la competència als impressors, «sense pagar contribució de cap mena». Tot sigui per la major glòria de Déu!

En el lot que copiem a continuació trobem un triduo a la llengua de Sant Antoni, que deu ésser cosa bona: «Lote núm. 1. — A la persona que nos mande 12 pesetas le enviaremos los siguientes objetos: Una oleografía de San Antonio, para un cuadro, en negro, de 53 por 35; una vida de San Antonio de Padua, un libro de los Trece Martes, un triduo a la lengua de San Antonio, una novena del Santo, un oficio breve del mismo,

— A la festa major t'han apallissat? Qui t'ha fet això? — Un de la Comissió d'obsequis.

pe porque quiere. — Los sellos antigrípicos San Antonio curan la gripe, resfriados y tracazo en veinticuatro horas. — Remedio infalible. Caja de seis sellos se manda por correo libre de gastos al que nos mande por giro postal tres pesetas para los pobres niños huérfanos del Asilo de Nuestra Señora de Lourdes.»

Un altre: «Pomada de San Antonio. — Cura toda clase de granos, eczemas, llagas malignas, tumores, juentes, erisipelas y demás males de la piel. Se manda por correo libre de gastos al que nos mande por giro postal dos pesetas cincuenta céntimos para los pobres niños huérfanos del Asilo de Nuestra Señora de Lourdes.»

I fins un altre, per a l'estreñiment: «Sellos San Antonio contra el estreñimiento. — Poderoso remedio contra el estreñimiento, compuesto a base de plantas vegetales, no irrita, pueden tomarlo aún las personas más delicadas. Caja con 20 sellos, 250 pesetas. Los pedidos al señor Director del Asilo de Nuestra Señora de Lourdes de Murcia.»

Les autoritats de la República no ho veuen o no ho volen veure. Els beneficis d'aquest comerç serveixen als aprofitats «hermanos» per a comprar terrenys i aixecar capelles. Per a les intencions als pocs asilats que tenen, la caritat dels catòlics és la gran proveïdora: «Necesitamos camas. Cada cama completa con sommier, con colchón, sábanas, almohada, fundas, mantas y cubiertas, vale cien pesetas. La cama con sommier vale treinta pesetas y sin él 22 pesetas. Cada cama lleva el nombre de un Santo, y el muchacho que la utiliza por la mañana y por la noche reza un Padrenuestro, Ave Maria y Requiem en sufragio de los difuntos por quien se aplica. Necesitamos sábanas; cada una vale dos pesetas, cada toalla una peseta y cada servilleta cincuenta céntimos. Si en vez del dinero nos mandan las prendas, mucho mejor. No ho dubteu. La caritat és una gran cosa. Ah! I si us diuen que estem en règim de República laica, ho podeu creure.

CONTESTANT A «INFORMACIONES»

Caldrà deixar de banda la modèstia

«Informaciones» —March!—, despectivament, des del lloc més alt de la «meseta», pregunta quins títols tenim per a voler ésser més que els altres. «Informaciones» s'equivoça. Volem ésser el que devem ésser, sense voler comparar-nos amb ningú. Però potser no estarà de més, per a il·lustració de «Informaciones», que posem un xic de relleu els nostres mèrits... No hem de dir pas, per a ponderar les velles glòries catalanes, que Catalunya fou la primera nació del món. Però podem dir, i hem de dir, en veritat, que Catalunya ha estat la primera en moltes coses. La pàtria nostra ha posat algunes fites assenyalades en el camí milenari de la civilització. Catalunya és un poble pròcer, i no pas un poble humil. Catalunya no ha tingut un paper de comparsa en l'escena històrica del món, ans bé hi ha jugat un paper principal. Catalunya fou la primera que, amb els seus «Amatges», donà a l'Estat Mitjana una compilació legal. Catalunya fou la primera que en aquells temps, donà al comerç i a la navegació, amb el «Llibre del Consolat de Mar», el codi marítim que serví de guiatge i de model durant alguns segles.

Catalunya fou la primera que organitzà el règim parlamentari. Catalunya fou la primera, entre les nacions de la Península Ibèrica, que recomençà el comerç amb els pobles d'Orient, comerç que estava interromput des de l'imperialisme i caiguda de l'Imperi romà.

Catalunya fou la primera que establí, amb la seva «Taula de Canvi», un Banc públic. Catalunya fou la primera que amb els seus «Alfòndecs», establí els dipòsits francs de mercaderies.

Catalunya fou la primera que elaborà teixits de cotó.

Catalunya fou la primera a trobar un nou procediment de forja, anomenat encara «forja catalana», que representà un gran progrés en la indústria metal·lúrgica.

Catalunya fou la primera... Ho fou encara en moltes coses més.

Ho té entès, «Informaciones»?

PER QUE?

Callen els traïdors

La premsa lliguera guarda silenci sobre els fets que es desenvolupen a Euzcadí. Els defensors en altres temps de la triple aliança ara callen. Per què serà? Bascònia reclama l'autonomia com Catalunya ja té, i a aquesta aspiració justa posa trabes el govern central. Sembla que un partit que es diu encara per a vergonya de Catalunya, autonomista, té el deure ineludible de defensar-la. Doncs no! Ells callen. Què voldrà dir, aquest silenci? Perquè els autonomistes bascos, que nosaltres sapiguem no són pas d'esquerra; per contra, tenen una tendència marcadament dretista. Serà perquè senten la dignitat del nou lideari i per aquest motiu defensen els qui com ells volen la llibertat dels altres? s'ofereixen a defensar-la. Per als traïdors això sembla molt eloqüent!

Es parla d'una mobilització

I cal ésser malpensats

Diu Isaac Abeytua: «A Espanya les mobilitzacions generals de l'exèrcit són quelcom totalment desconegut. Ni en temps de la monarquia no es mobilitzaven La darrera —que nosaltres recordem— l'efectuarien Maura i el general Linares l'any 1909, quan la catàstrofe del «Barranco del Lobo». Des d'aleshores ni un sol reservista no ha entrat a la caserna vestit d'uniforme.

I serà ara, en una Espanya transformada en República i regida per una Constitució que declara renunciar a la guerra, quan veurem aquests simulacres bèlics tan costosos i —si el senyor Hidalgo no guarda algun greu secret d'Estat— tan innecessaris. Nosaltres no creiem en l'existència d'aquest «secret d'Estat». Més aviat podria ésser un «secret de Governació».

Copiem de «El Liberal», de Madrid: «¿Qué, se teme una revolución? ¡Vamos, hombre, vamos! ¿Qué, es una prevención contra la posibilidad de que Cataluña y las Vascongadas y algunas otras regiones se levanten en defensa de su autonomía? ¿Pero de dónde ha podido salir una especie tan injundada? No hemos querido tomarnos ni la molestia de pedirle al señor Hidalgo que explique el alcance de sus palabras. Lo de Cataluña y las Vascongadas y cuanto puede ocurrir se resolverá como debe resolverse. Darle solución por la fuerza no sería resolverlo, sino complicarlo en demasía. ¡Ni hablar de eso! Nosaltres creiem, al contrari, que val la pena de parlar del tema.

Per a ningú no és un secret que si Catalunya ha sortit airosa en el seu plet amb el poder central és degut a l'actitud enèrgica i decidida de tot un poble que s'ha posat dempeus per a la defensa del seu dret i de la seva llibertat. Una joventut entusiasta, decidida, disciplinada, al costat, incondicionalment del President i del Govern de Catalunya ha obrat el miracle de frenar l'empenta imperialista i fer que els partidaris de la violència contra Catalunya haguessin de romandre en actitud passiva.

Passen les setmanes. El Govern no troba la fórmula que el faci quedar aïrós en el seu plet amb la Generalitat i es veu abocat a tornar a Congrés sense poder oferir cap solució. La Ceda i totes les dretes li emanen comptes i el senyor Samper, mentre Catalunya, serena i conscient del seu dret, va fent la seva via, es desespera en veure l'arranjament cada dia més problemàtic.

«Un cop de força», reclame! els monàrquics i les dretes pseudo-republicanes. Però un cop de força ja certa por. Catalunya no es deixaria vassallar així com així. Les joventuts nacionalistes segueixen, vigilants, al seu lloc. Aleshores surt la iniciativa extravagant del senyor Hidalgo. Tot el jovent d'Espanya serà mobilitzat i incorporat, temporalment, allà on hi pertoqui. L'andalús anirà a Galícia. El Castellà a Catalunya. El català a Castella...

La mobilització durarà pocs dies. Però per a donar un cop de força —el somni daurat dels monàrquics i falsos republicans— no calen gaires hoers. Amb les places desguarnides, les victòries són segures.

Copiem de «La Nación»: «Los acuartelamientos de tropas en Cataluña y la movilización del Ejército, para realizar, como ensayo, una concentración en los nudos ferroviarios, ha causado en los socialistas alguna impresión, por razones fáciles de alcanzar, y la resolución de oponerse a tales propósitos.» Es parla, concretament, de Catalunya... I no com nosaltres els qui ho diem.

PARAULES SENSATES

COM SEMPRE

Però... és picar en ferro fred

Copiem de «El Liberal»: «Nadie se nos llevará el espíritu de España si no nos encastillamos en la idea de que, fuera de la unidad de los Reyes Católicos, no hay en nuestro país nada que pueda llamarse dignamente español. Tan españoles son los trigos de Castilla como las vides de Andalucía; tan española es una naranja de Valencia como un manojo de retama de las montañas de Cataluña; tan español es un catalítico en Euzcadí como un ateo en Madrid; tan española es la jota como españolas son los vitruvianos.»

Sí, sí... Ja pots xiular! Ves que no eis ho facis entendre!

La bona fe de «La Veu»

«La Veu» és, com sempre, un monument de bona fe.

L'altre dia ressenyava l'assemblea del Cadci en la qual es va resoldre el plet d'aquella entitat i, mireu el que són les coses, es va descurar d'esmentar que tots els assembleístes havien acordat, amb absoluta unanimitat, un vot de gràcies per al senyor Espanya, per l'encert i la imparcialitat amb què havia exercit la seva missió com a delegat del Govern de Catalunya en la solució de l'afer.

El tacte i encert del senyor Espanya feren possible la tornada a la normalitat del Cadci. I això no ho podia esmentar «La Veu».

Per a noblesa i bona fe, aneu a aquella casa.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

—Amb aquestes qüestions, el Govern s'està morint. —Sí, ja està amb la basca!

—«Grègu», mossèn Roo: Si convé morir per l'Església, morirem a gust. —Sí, però que Déu no ho vulgui!

L'escultor. — Jo sempre he somniat en una dona com vós!

Mitja figa, mig raim

EL SIGNE DE L'ANTI-CRIST

Un cert Ullmo, oficial de marina que ha estat molts anys a la Guaiana, pel delictes d'alta traïció, ha complert la condemna i ha tornat a França. Es veu, però, que els anys de captiveri l'han trastocat i ha esdevingut una mena de profeta, tan guillat com tots els profetes coneguts.

Vol tornar a Caieno per a evangelitzar allò. Abans, però, com a record, ha fet un servei als francesos. Els ha descobert l'Anti-Crist.

I diu que sant Joan, a l'Apocalipsi, predi que la Gran Bèstia durà un número 6 al front i un altre al braç. I com sigui que ho escriví en grec i en grec antic el 6 es representava per un dígrama en forma de L capgirada, agafeu-ne dues, encreueu-les i us sortirà la creu gammada...

No direm que Hitler sigui l'Anti-Crist, però que és una Gran Bèstia, ningú no ho dubta.

EL PRESIDENT QUE FA PLOURE

Es Mr. Roosevelt. Tots sabem que el seu país travessa un període esgarrifós de sequedat que està arruïnant la pagesia nord-americana. El pànic i la desesperança fan escriure. Però heus ací que el president aterra les masses aixutes i els diu que això va a canviar tot seguit. I els en dona paraula.

El bo del cas és que els pagesos han reaccionat i esperen que ploqui. Quan el president Roosevelt diu que plourà, ell sabrà per què ho diu!...

En aquesta confiança passaran uns mesos i quan, un dia o altre, ploqui, el president haurà quedat com un home. *Las cosas de Palacio.*

L'HONGRIA OPERETESCA

Han tingut lloc a Budapest grans solemnitats en recordança de Sant Esteve, Ier. rei d'Hongria, que va convertir els magiars al catolicisme. Hom ha passejat la mà del sant, voltada de sumptuoses disfresses oficials, d'aquelles que tan bé

escauen damunt el fons de la plana hongaresa de les rapsòdies.

I molts dels que desfilaven, abrandats del pietós catolicisme que va ensenyar-los sant Esteve, haurien volgut de bon grat que la mà del sant arrossegués una cadena i al capdavant la testa de Bela Kun i els que pensen com ell.

CHARLOT I HITLER

Charlie Chaplin, l'actor universal que tantes vegades ha estat afavorit pel referendium de tots els públics de la terra, no pot veure ni en pintura l'energumen de Hitler.

Diuen que el motiu és que aquest va fer tancar un cinema d'avantguarda que Chaplin posseïa a Berlín. Però nosaltres ens inclinam a creure que no és això. Chaplin no pot veure Hitler perquè li està desacreditant el bigoti.

MUSSOLINI I EL FISC ANGLÈS

Sembla que l'administració d'impostos i rendes imperials de la Gran Bretanya reclama al «duce» Mussolini 18.000 francs de terra damunt els drets d'autor, de l'obra «Els Cent Dies», que fou representada a Londres.

Però el «duce» diu que com que al cobrament de drets que li pertanyien hom li va fer la patota, entén que ja ha pagat prou i massa i no vol afluïxar un centí més.

Les comunicacions del fisc anglès són serioses i van seguides d'embargament. S'atreviran els recaptadors britànics a embargar els mobles de Mussolini?

UN BARBER QUE NO BADA

En un poblet de muntanya, on la gent no s'afaita més que el diumenge, el barber, creient que una barba de vuit dies és prou dura de pelar, ha fixat un avís que diu: «Es cobraran vint cèntims més a totes les barbes que tinguin més d'una setmana».

SCARAMOUCHE

EL CARRO PEL PEDREGAM

LEMA: MIRA QUE TAL

Estambul, quinze d'agost.
Senyor Raimond d'Abadal:
Veig que la cosa va mal.
i no ens queda un pa a la post.

Molt poc la cosa m'agrada,
puix mentre fem els titelles
anem perdent bous i esquelles
i un llençol cada bugada.

A l'Institut li fem nosa
i rep en de Riba un feu.
I aquella llei del Conreu
va seguint com si tal cosa.

Va fent, la Ceda, safareig,
I en Samper, enfutismat,
diu que l'havenc encerat
i esguerrat l'estiuveig.

I cregueu que m'espervera
veure en Gil Robles, després,
tractant-nos com si parlés
amb el fill de la portera.

Plouen baixes, i la caixa
va baixant que és un contentum
I mentre fem el «tremendum»
nostre paper va de baixa.

Fa el ronsa la gent senyora
quan li demanen pessetes.
Si n'havéu fet de «piruetes»
per a pagar una penyora!

Els pagesos us fan figa
i us deixen pels d'allà dalt.
Em voleu dir, Abadal,
què carai queda a la Lliga?

Badeu, fillets meus, badeu.
No sabeu fer la bombolla.
I per això tot trontolla
i està fent l'ànec La Veu.

Ni vós, Raimund, ni en Ventosa
ni en Domingo ni en Maynés
ni en Sol ni en Tries de Bes
no serviu pas per gran cosa.

Sense jo, sou a la sopa.
Us ja falta el meu talent.
Quan jo torni de l'Orient
tot anirà vent en popa.

A l'Esquerra murem guerra
i li prendrem el Govern,
i passarem tot l'hivern
enjument-nos de l'Esquerra.

Donarem la Presidència
a en Solà de Cañizares
que és allà o terror dos mares
i és xicot que té presència.

Farem lleis, sense desmaís,
a gust d'en Pich i en Cirera.
i els que ara han emprès car-
[rera] tornaran mansos com xais.

Tallarem el bacallà
i ens quedarem els talls bons.
Estarem bé amb els Borbons
puix qui sap què pot passà.

Ja veieu, doncs, que no bado,
mes si no es fa millor via
quan jo torni de Turquia
s'haurà ensorrat el «tinglado».

En Ventosa és un tanoca,
en Rahola sols fa el mec,
l'Estelric és un rebec
i està fent en Solé l'oca.

I sense el meu seny, ja pò
el que aquí pot succeir...
Corro a posar-me en camí.
Rubricat: Francesc Cambó.

El senyor Cirera i els seus companys de directiva de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre diuen —no rigueu— «que exigiran responsabilitats als consellers de la Generalitat si s'aplica la Llei de Conreus».

Abans podria ésser que el poble demani responsabilitats al senyor Cirera i companys seus de junta.

CRONIQUE

EL PARE ETERN CADUC

En arribar a una edat excessivament avançada, l'home pateix, generalment, de somnolència. Aquesta morbositat és cosa peculiar, segons els grans savis, de tots els éssers que dissortadament ultrapassin els dos-cents anys. Fent-nos ressò de l'autoritzat parer dels llumeners científics, hem arribat a concebre que semblant tesi no admet rectificació de cap mena. Per tant, si volem recollir seriosament les jocoses afirmacions dels incommensurables teòlegs, hem de reconèixer que el Pare Etern excedeix a bastament els anys fixats per la regla. I, en bona lògica, cal evidenciar que si l'home, a causa del desgast, arriba un moment en què les seves rosques, els seus engranatges i les seves bieles fallen, si fa no fa ha de succeir de faísó semblant al Pare Etern, ja que fou el padró a imatge i semblança del qual foren tallats i confeccionats els homes.

A causa d'aquesta tara fisiològica, ha esdevingut un nodrit estol de pífies psicològiques que han repercutit d'una manera lamentable en el desenrotllament de la societat. Ens explicarem. Si el Pare Etern, per autoautorització, és l'encarregat de confeccionar les animetes que han d'ornamentar les virtuts humanes, no hi ha dubte que l'abaltiment manta vegada ha fet eixir de les seves divines mans aberracions indignes de la seva celestial majestat. Reconeixem que els homes som un xic exigents i que, ensems, abusen un gra massa de la senectut de la immensa baluernia eternal. La culpa, però, esdevé de fons. El Pare Etern ens dotà, potser equivocadament, d'una lliure acció per a les nostres necessitats. Tanmateix, no tingué en compte que un jorn a venir podien faltar-li les forces i escassejar-li l'humor, del qual es necessita una forta dosi per a estar perennement a l'aguait de cada cita amorosa, o bé de cadascuna d'aquestes mirades rabiosament intencionades que fan sacsejar d'anhelós abrandiment les virginals entranyes de les filles d'Eva o de les més o menys virginals entranyes de les catequístiques Filles de Maria. La seva impremeditació, però, avui la paguem cara. Perdut l'humor i afeblides les forces, reconeixem que el decrepít Déu li ha de fer molt poca gràcia que li interrompin el son, quan plàcidament fa petar la becaina, per tal que de pressa i corrents fabriqui una ani-

meta que haurà d'ésser reclosa dintre un nou embrió. No hi ha dubte que totes les animetes fetes a corre-cuita no seran més que embastades; per tant, defectuoses; i tota mercaderia defectuosa, en llenguatge comercial mereix el nom de saldo. I d'animetes-saldos el món en pateix una veritable plaga; la qual augmentarà en progressió geomètrica si el Pare Etern no té la virtut de delegar les seves funcions a un element celestial dotat d'una més viril activitat i d'una bona mesura d'humor gairebé sicaliptic.

Fem avinent que les animetes-saldos van a parar a éssers poc recomanables; a éssers dotats de tots els vicis, sense cap virtut; a éssers fraudulents que vingueren al món per a viure, per mitjà de martingales, a l'esquena de les animetes executades amb tots els cinc sentits. Caldria no mencionar semblants tipus. Tothom els coneix de sobra. Per si hi ha algun dubte, però, direm que són els reis i llurs derivats afins; xan-tagistes de banca i de borsa; mercaders dels temples; senyors Esteves especialitzats en afers bruts i altres desferres de la quincalleria humana. En canvi les animetes fetes en moments de llumiant van a parar a éssers que produeixen; que viuen de llur treball; que compleixen escrupolosament aquell precepte que diu: «Guanyaràs el pa amb la suor del teu front», i que, plens d'estoica resignació, aguanten que aguantaràs les impertinències d'una fauna parasitària que es distingeix per la seva intolerància, quan gràcies podria donar de veure's tolerada.

R. ROSSELLO

Goering - Neró

Mor Goering i es troba amb Neró a les regions del Més Enllà.

—Sóc més que tu! —diu l'alemany.

—Prova-ho —replica el romà. —Jo he empresonat cent mil homes, a Alemanya.

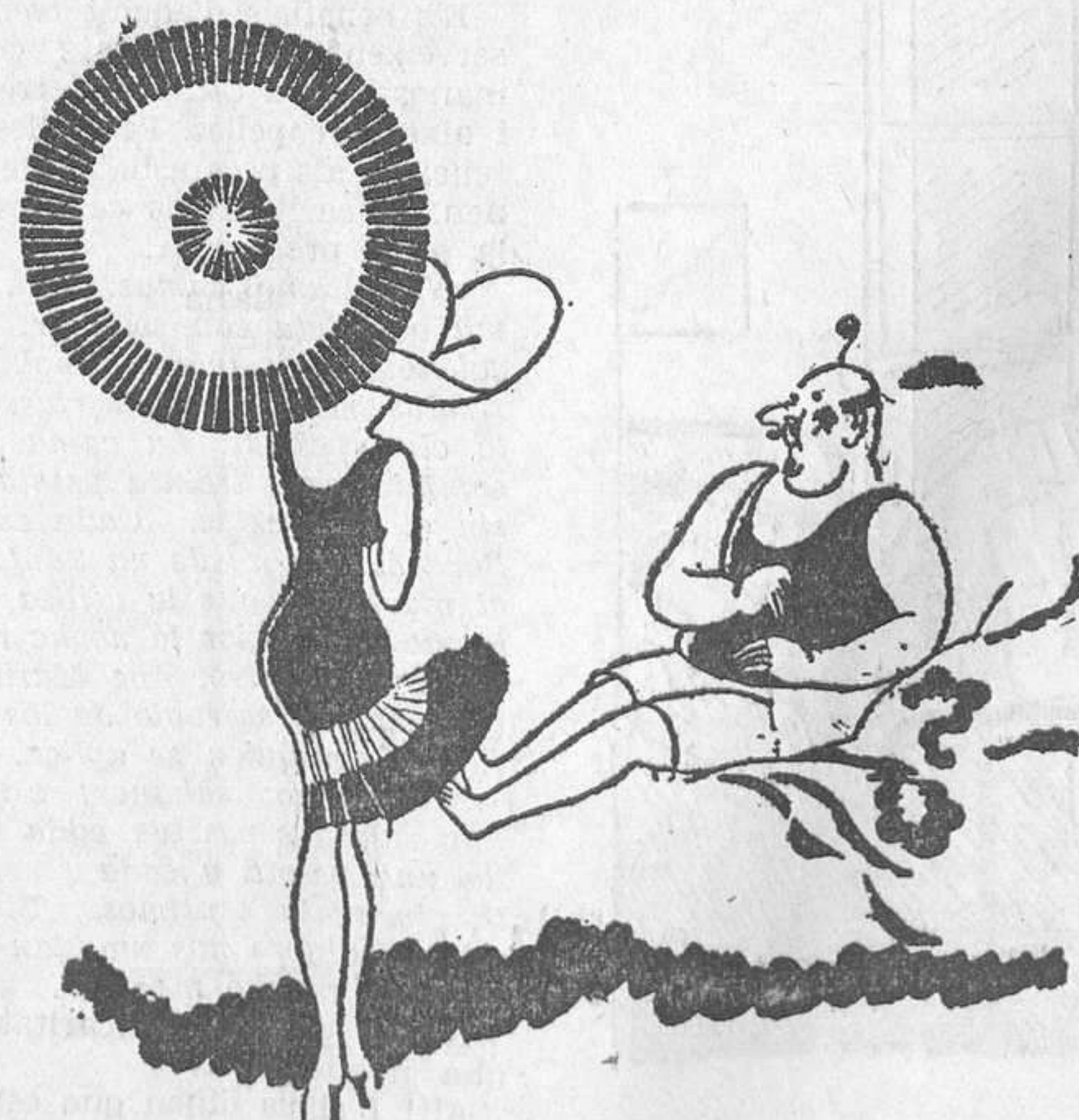
—Jo vaig empresonar el mateix nombre en una sola ciutat.

—Jo he cremat el Reichstag.

—Jo vaig cremar la Roma.

—Alemanya és un manicomi des que vaig intervenir en la governació. He fet tornar boigs els alemanys.

—M'has guanyat. Jo no vaig poder aconseguir que els romans perdessin el judici.

—Jo sóc un xic bucòlic, senyoretà.

—Ai, no digui aquestes cosotes, senyor Pau!

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les bretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat aterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble camic. Lanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

CORNELLA DEL LLOBREGAT

Política local

Un estol de joves de la més bona societat, fervents devots del pare «Lacandru», després d'una intensa crisi de misticisme radical i d'empassar-se els textos sagrats del profeta, on recomanava pràctiques íntimes amb tota mena de monges, han quedat sadollets de furor del més encès i s'han declarat «jóvenes bárbaros».

Tot just ha corregut la veu, i quan es fa fosc, ja no corre ningú pel carrer. Tothom es queda a casa seva, i si algú s'atreveix a obrir una miqueta la finestra, en escoltar unes passes militars que s'acosten, en contemplar la lluisor de les escopetes d canya al clar de lluna, tanca de cop i s'amaga sota el llit.

Després d'una curta vida, dedicada exclusivament a no fer absolutament res, el Centre Radical del Districte Segon ha passat balanç de la seva actuació, ha passat llista dels associats i després ha pujat al cel cristianament, a la tendra edat de sis mesos, el fatal desenllaç ha estat amenitzat amb repartiment general de bufetades.

A. F. P.

CRONICA

El nacionalisme a les Comarques

No n'hi ha prou que la gran urbs barcelonina sembri cada dia la llavor del patriotisme. Cal anar i defensar les gestes patriòtiques a tots els vialtes, als llogarets més amagats, als cinglars, als afraus, barrancs i torrenteres... allà on la petjada humana catalana deixi vestigi sobre la terra. Es que si, en totes aquestes encontrades, els filòlegs han pogut trobar el bell cenobi per tal de bastir com a damisella pagesivola, en el ret i la gandalla, cofada amb un esperit de sa patriotisme, a genuïna parla catalana, avui aquesta gent, que té la puresa a l'ànima i la bona fe al seu cor, viu en l'indiferentisme més pregon, el qual hem de rescatar, perquè el foc que cova no és pas apagat del tot, sinó cobert de cendra, que li llicen patriotes d'ofici, gent no catalana, que sarcàsticament es diran catòlics, ho i no recordant aquelles paraules del mestre: *Ite, docente omnes gentes.* «Aneu, i ensenyeu a totes les gentes»; no els naturals de Roma, ni d'Atenes, ni de Smirna, no als súbdits del poble romà, sinó a totes les gentes. I és per això que en el sermó de la muntanya ho entenia l'Apòstol en la llengua de la seva terra vernacle. A Catalunya, mal pesi a tothom, s'ha de parlar i sentir en català —i ho diem pels catòlics fults— ja que el bisbe doctor Torres i Bages afirmava i deia als sacerdots: *vostres els prediqueu en castellà, en tant que la gent es condemnen en català.* Per tot això, ens hem de guardar, com deia el Crist, dels falsos profetes que vénen a nosaltres amb vestits d'ovelles i de dins són

llops raposos. Afirmava l'atorollat Pellicena: «La concepció catalana típica és el seny». El seny nodreix el nostre esperit; podem dir que de massa seny els altres s'han valgut per a fer-nos llurs estralls. La nostra generació ha de rebre els dictats patriòtics i ha de repel·lir les estupideses dels qui sostenen encara, per aquestes valls i afraus, que «Catalunya s'ha de castellanitzar», deixebles fervents d'un Royo Villanova i d'uns homes que cerquen el pa a Catalunya i només l'estimen pel mercadeig. La joventut nostra ha de rebre la mateixa educació integral que rebien els joves d'Atenes i d'Esparta. L'educació física dels nostres adolescents agermanada amb la formació cultural, faran de Catalunya un gran poble. A Grècia, a més de la influència que exercia aquella religió pagana, es sostenia que els seus déus volien que l'home es descabdellés, sa i robust, amb cos a pleret, sense defectes ni deformacions; i aquesta era la primera condició que s'imposava per tal de fruir dels càrrecs públics; per això els exercicis físics tenien un triple fi: el militar, l'atlètic i l'estètic. Mireu l'Esercici com cercava l'esdeveniment físic per la natació, i aquest enduriment dels espartans els feia guerrers formidables, capaços d'aguantar les lluites més fortes; mireu els romans com es congregaven en el Camp de Mart per tal d'adquirir destresa en el combat practicant exercicis físics, tanmateix. El pedagog Herbart estima tant l'educació física quan sosté que solament les naturales vigoroses saben estimar; i més encara, diu que la valor d'un home no s'amida pel seu saber, sinó pel seu voler, aconseguit en la formació del seu caràcter, el qual és l'ensenyament de les idees, en el camp de l'educació humana.

Catalunya serà més forta —políticament més lliure— si té una joventut que esdevingui de les encontrades i no tingui l'eixorc i barroer regust del centralisme i blasmi el sentiment de l'Espanya unitària, l'Espanya de l'«A B C», perquè no hem d'ésser «hermanos» d'una gent que supedita la seva germanor a l'esclavatge; espiritualment més culta, si, com els nostres pulcres, ritma cantades de Pàtria, si respira la flaire dolça i sublim a la vegada de la sava catalana, que ornamenta les nostres llars amb les flors més xamoses del seu jardí —la ginesta i la rosella. Per això serà rica i plena si fem entrar arreu el nostre nacionalisme. I aquest serà el seny guaiador dels nostres actes, i tindrem seny i en farem tenir, que no és tot u, tot recordant el poeta, de llibertat preada: *«No capteu el dret de viure dret que no es compra ni es ven Poble que mereix ser lliure si no li ho donen, s'ho pren!»*

I Catalunya serà!

LLUIS ROVIRA

Catalunya estarà sempre al costat de València, de Galícia, de la Castella comprensiva de Manuel Azaña, quan la cògula unitarista necessiti ésser segada per la nostra falç simbòlica.

— Ah! Només voleu els «quartos»! Em creia que m'exigíeu que fos alcalde de Bilbao!

AMB UN CADAVER PER BANDERA

Els funerals de la monarquia

Amb motiu de la mort de Gongal, fill del Borbó —dolorosa com la de tot ciutadà, ni més ni menys que la de qual-sevol ciutadà— els tradicionals, els de «Renovació Española», els de «Falange» i fins aquella grotesca «Derecha de Cataluña», han volgut fer barri-la monàrquica i, jugant amb les despulles d'un mort, han organitzat manifestacions antirepublicanes, emparades sota uns funerals o unes misses.

A Barcelona els monàrquics organitzaren una moixinganga religiosa que es celebrà a l'església de la Mercè. A dintre el temple hi havia tota aquella gent que hom ja té oblidada. Totes aquelles cares de la dictadura, tots aquells petits personatges oficials que al servei de Milans del Bosch i Barre-ra avergonyiren els catalans, tota aquella noblesa tronada, tots els elements forasters inadaptats, tota la trista tradició antiliberal i anticatalana es congregà a la Mercè portant un pobre cadàver per bandera. L'església va omplir-se. Però enmig d'aquella colla de senyors estirats de parla castellana, enmig d'aquella munió d'enyoradissos dels temps d'en Primo, no hi havia el poble.

Com és natural, la greca va resultar trista. Tan trista, que semblava que els funerals eren els de la monarquia...

Llegiu

LA HUMANITAT

NO EL VOLIEU GONEIXER?

Les coses del senyor Palau Mayor

El senyor Palau Mayor és una cosa molt divertida. El pintoresc diputat radical elegit per la Lliga ara s'ha despenjat amb una carta que, amorosament, li publica «Renovación», en la qual es declara d'acord amb el fastigós document de l'Institut de Sant Isidre.

Heus ací una tasca que el senyor Palau Mayor es podia ben be estalviar. Tothom sabia aquesta absoluta coincidència, encara que no l'hagués feta pública. I a ningú no se li hauria ocorregut pensar el contrari.

El senyor Palau Mayor no podia passar un dia més sense que el poble conegués la seva fisonomia. Era un diputat perfectament desconegut del poble, malgrat els esforços que l'home feia per tal de sortir de l'anonimat...

L'altre dia «Renovación» va publicar el seu retrat. I en contemplar-lo creguérem del tot justificat allò «que la cara és l'espill de l'ànima».

LOGICAMENT

Eugen d'Ors, bon monàrquic

L'escriptor catòlic Salvador Minguijon recorda que Eugeni d'Ors —la cursileria— certa vegada va abandonar, indignat, la sala on, a Fuenterrabia, donava una conferència l'Honorio Maura, perquè aquest digué que la República era millor forma de govern que la monarquia, però que Espanya no estava preparada per a tenir-la.

Aquesta afirmació va indignar el mestre, monàrquic fins al moll dels ossos. A nosaltres no ens ve de nou. De don Eugenio es pot esperar tot.

Tot menys el que tots sabem.

Coneixia el «panyo»

Ara ho es mor i fa comparèixer els seus fills per tal de donar-los els darrers consells.

—Fills meus, ja em queden pocs minuts de vida —els diu, amb veu apagada i esmortida—. Però abans de morir vull fer-vos les darreres recomanacions. No oblideu mai que el nostre exili finirà el dia de la vinguda del Mesias. Ja sabeu que, arribat aquell dia, els cristians passaran per sobre un pont de ferro que es trencarà, i els jueus per sobre un pont de paper que resistirà. No dubteu, quan arribi aquest dia: vosaltres pugeu al pont de ferro

VES PER ON...

Una lliçó als «ricatxos» de la Lliga

El senyor Bau, diputat carlí, elegit per la Lliga, està donant als diputats d'aquest organisme polític una lliçó d'esplendidesa.

El senyor Bau és ric, molt ric. Però no ho és pas més que el senyor Cambó ni menys que el senyor Ventosa. El senyor Bau cada mes regala les seves dietes de diputat a un establiment benèfic. Paveria? Ganes que es parli d'ell? Tot pot ésser. Però el fet és que regala cada mes les mil pessetes que li pertocuen.

No sabem fins ara que el senyor Cambó ni el senyor Ventosa ni cap altre dels diputats «ricatxos» de la Lliga hagin fet semblant acte de desprendiment.

Ves per on fins els tradicionalistes han de donar lliçons d'esplendidesa a la gent de la Lliga.

COSES DE «EL BRUSI»

El que fa dir l'entusiasme

«El Brusi» —el diari de la velleja lamentable— publicava un dia d'aquests un article necrològic de l'infant Gongal, signat per un senyor Biscarri, molt conegut a casa seva.

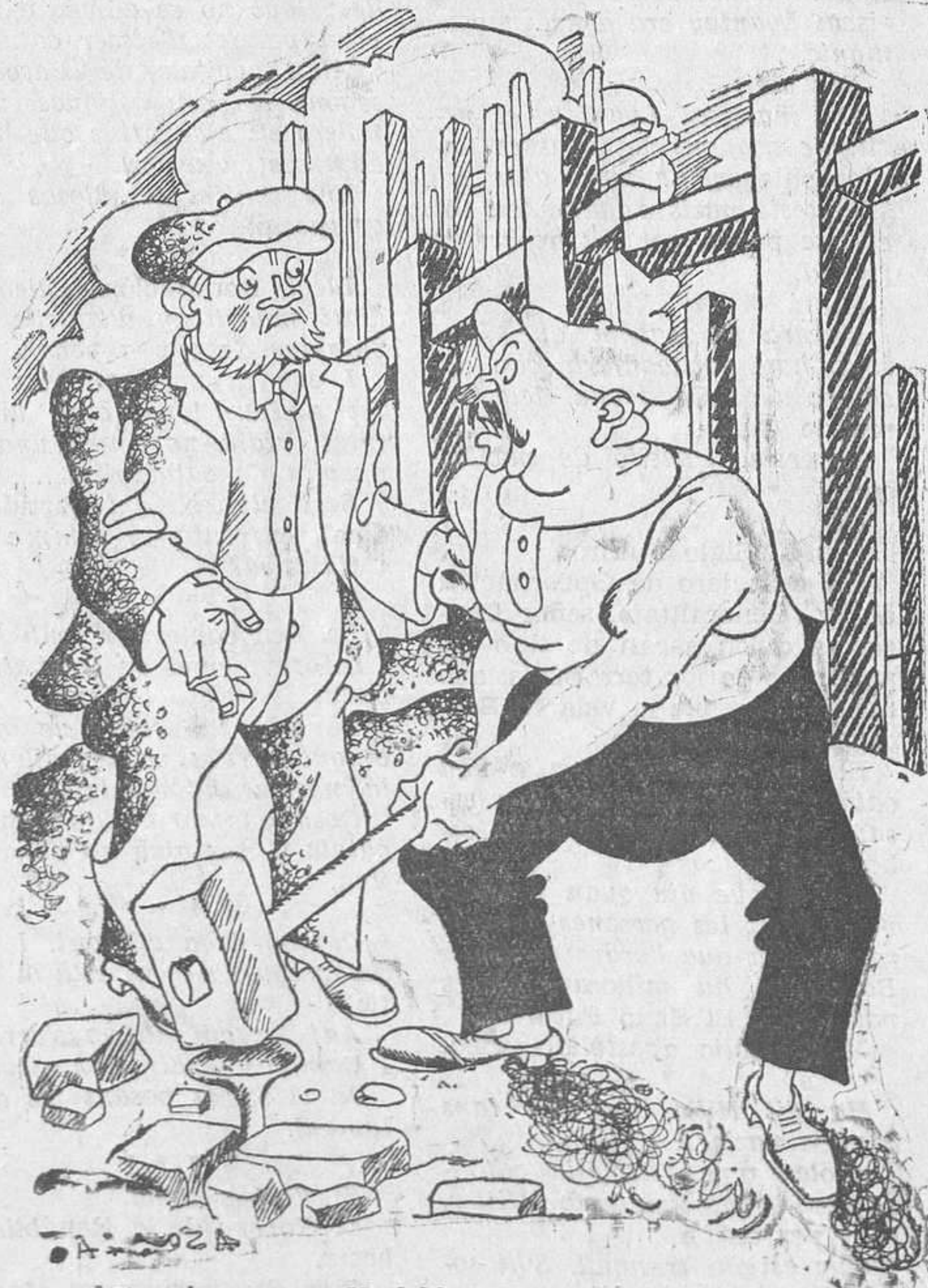
I deia, molt seriosament, l'articulista:

«Era hermoso y bueno como su madre y gallardo e inteligente como su padre.»

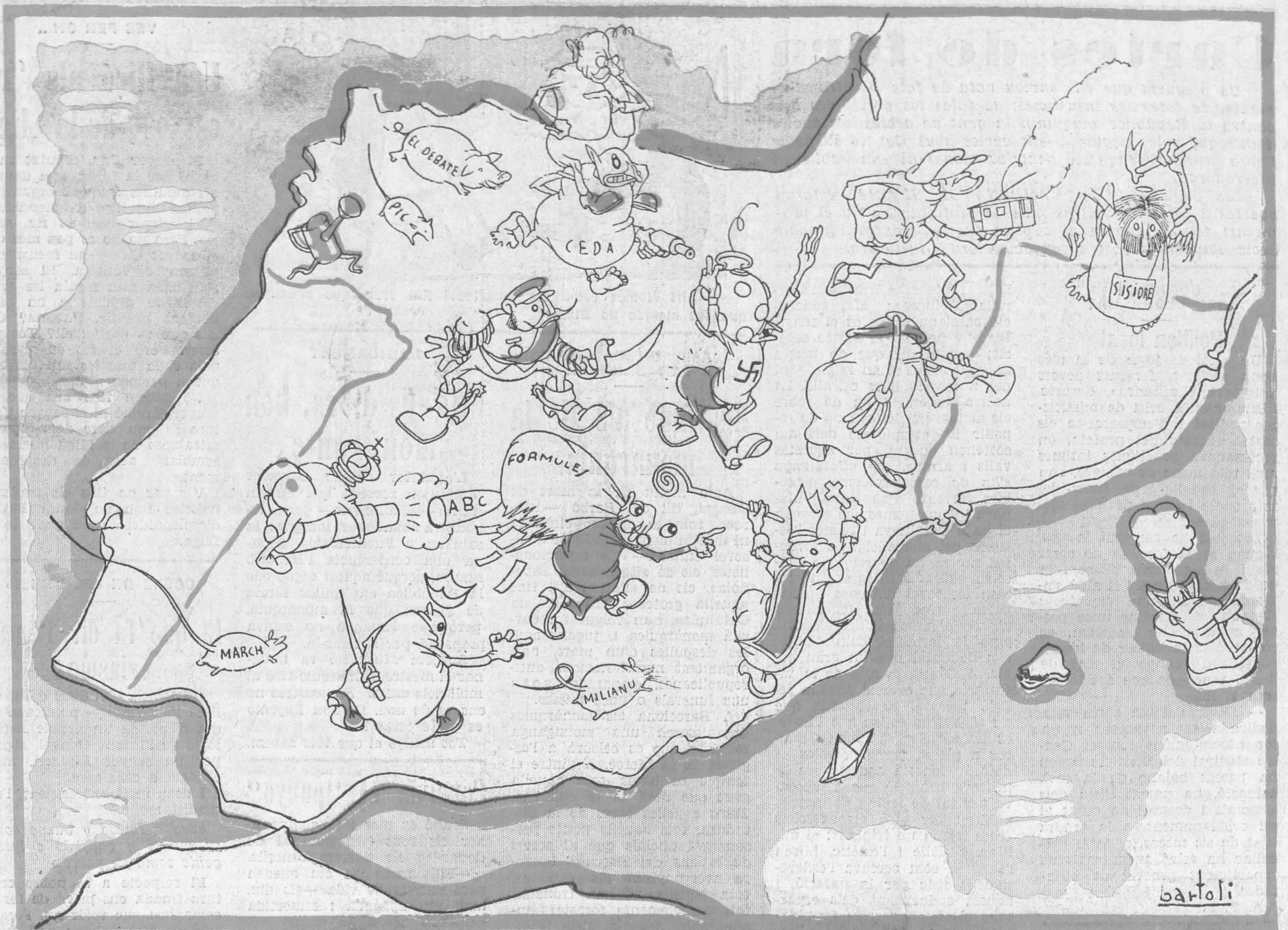
El respecte a la pobre criatura finada ens priva de fer el comentari que voldríem. Perquè això de trobar bona una mare que posa fills al món sabent a bastament que han de venir-hi amb una tara orgànica que els farà forçosament dissortats, és un xic massa fort.

I encara ho és més parlar de la intel·ligència d'aquell cretí coronat!

Ara, si el troben gallardo, allà ells.

— Ara se'n van a Madrid a fer mullader...
— Et sap greu que hi vagin?
— No. El que em sap greu és que en tornin.

«Ha estat represa l'ofensiva en tots els fronts...»

REPICS

El diari alemany Lokal Anzeiger ha descobert que el mariscal Lyantey era d'origen germànic.

Diu així: «El mariscal Lyantey, el veitable cognom del qual és Lautenschlager, ha mort ahir...»

Aquests nazis s'agafen en tot el que poden per tal de fer el ridícul.

Encara no sabem que Lerroux hagi fet conferir cap alt càrrec a en Capdevila, dels Coros de Clavé.

Esperem. Qüestió de paciència.

Diu El Siglo Futuro:

«El consejero de Gobernación de la «Generalitat», señor Dençàs, a quien sacan de tino las andanzas de los terroristas, que hacen imposible la vida en Barcelona...»

El Siglo Futuro, com a bon catòlic, ment segur que, confesant-se, la mentida quedarà esborrada.

Dir el que diu quan precisament totes les persones decents reconeixen que l'ordre públic a Barcelona ha millorat, només pot fer-ho El Siglo Futuro.

Molt catòlic, apostòlic i romà.

Ha dit Hille, un dels caps grossos nazis:

«Volem que l'Església catòlica es solidaritzi amb Hitler, cent per cent.»

Que estigui tranquil. S'hi solidaritzarà.

Malgrat tot.

Ara el Papa de Roma les ha empreses contra el cinema. I vol que només es facin films «visats per la censura eclesiàstica».

Si que farem brometa!

A Alacant, un català malalt i desvalgut no és admès a l'Hospital pe' fet d'ésser català.

Als hospitals de Barcelona, segons les estadístiques, són a milers els alacantins que hi són admesos cada any.

Ens sentim orgullosos de la comparança.

Llegir Renovación és llegir un diari madrileny d'aquells anticatalans de cap a peus.

I ens fa pena que un diari fet a Barcelona, amb un capital català, no tingui una sola guspira de catalanitat...

Serà el destí del partido radical, enfrontar-se sempre amb Catalunya?

La Veu coincideix amb ABC i Informaciones en combatre Azaña.

La Veu ja veure que ignora el que Azaña va treballar per la nostra autonomia.

Cosa que no oblida cap bon català. I per això ho oblida La Veu.

Cambó és a l'Orient. I cada dia pregunta «com està la qüestió?»

Ah! La qüestió no s'arranja. I Cambó no s'atreveix a tornar. Ja el veiem posant pis a Estambul.

El Vaticà mana.

El Govern de la República cbeeix.

Com deuen riure en Magaz i en Quiñones de León!

A Bilbao s'ha palesat que no és tan fàcil com sembla proveir una alcaldia.

I és que els que governen des de Madrid, moltes vegades, venen las cosas només desde la Puerta del Sol.

I no tot és Puerta del Sol, a Espanya.

En certa casa d'amor fàcil del carrer Roca, a un oficial del vaixell grec «Aris» li robaren un crucifix d'or i blillants avaluat en 1.500 pessetes.

Ves on van anar a cometre un robatori sacrileg!

La Soli, en parlar de l'assassinat vergonyant del xofer Calcina vol fer suposar que es tracta d'un suïcidi.

Quanta covardia i quanta misèria!

—Ai, senyor! Qui m'ho havia de dir, amb l'estómac que jo tino, que se m'indigestaria una «cirera»!

El senyor Samper va assistir, ja poc, a una cursa de braus, a València.

I el saludaren amb una xiulada...

Tot això guanyaren els «toreros».

Ningú no es recordà de xiular-los...

La Ceda troba que el Govern Samper actua feblement enfront de Catalunya.

La Ceda practica aquella vella dita:

«Aixequem-nos i aneu a combatre.»

Heraldo de Aragón —ja ens coneixem!— ha publicat un article dient que la Generalitat de Catalunya anava contra la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre...

Heraldo de Aragón precipita les coses. «Encara» no hi anem. Però hi anirem. Que no ho dubti.

Marsillac escriu a A B C: «La preciosa fauna revolucionària —socialistas, comunistas, anarquistas y demás bienhechores de la humanidad— nos está saliendo muy cara.»

I a aquesta animalada respon un diari de Madrid:

«No; lo que a ustedes los monárquicos les està saliendo cara es la fauna de pistoleros a sueldo que con tan poco fruto para su causa mantienen desde los tiempos de Martínez Anido.»

Completament d'acord.

Segons Renovación, els rabassaires no saben res de res.

Això els ho deu dir perquè ingressin al partit radical.

Els reconeix les condicions necessàries.

L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ha plantat cara al Govern de Catalunya.

Això ens plau. Els enemics, cara a cara.

Ves per on, fins en això la Lliga rep una lliçó de decència política!

No sabem que aquesta setmana es dediqui cap nou homenatge al senyor Polo Olin.

I ho sentim. Això i els ratges de l'Ulled i en Pich ens distreuen les cabòries d'aquesta vida.

Carretero i Novillo, conegut per El Carretero Audaz, escriptor pornogràfic ficat a llibelista polític, confessa que ara els seus llibres es venen menys que en el període del 1920 al 1930.

Això prova, evidentment, que ara hi ha menys idiotes.

Han sortit ja les noves pessetes.

Han sortit ja les noves pessetes falses.

I després diran que la indústria espanyola va endarrerida!

Diu El Brusi, de tan lamentable vellesa:

«Tenemos una Constitución que no nos deja vivir.»

La sinceritat és d'elogiar.

Per això felicitem El Brusi.

Heu llegit el pobre manifest de l'Institut?

Creieu que en menys espai hi pot haver més indignitats i més baixeses?

L'Institut ha batut un rècord lamentable.

bartoli